Prima instanţă: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. Ecaterina Silivestru)
Dosarul nr. 2a-4048/24
(2-22099677-02-2a-21102024)

D E C I Z I E

25 martie 2026 mun. Chişinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru în componenţa:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Ana Panov
Judecătorii Svetlana Vîșcu și Elena Bolocan
Grefier Tinca Zagorodnîi

examinând în ordine de apel, în şedinţă publică, cererea de apel declarată de apelantul *****, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 20 iunie 2024, adoptată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de ***** împotriva Agenției Servicii Publice, intervenient accesoriu Nicolae Boldeș privind anularea ordinului, restabilirea în funcție, încasarea salariului restant, a compensației legale și a pagubei morale,-

a c o n s t a t a t:

Pretenţiile reclamantului:

1. La 11 iulie 2022, reclamantul *****, a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Agenției Servicii Publice, intervenient accesoriu Nicolae Boldeș, privind anularea ordinului nr. 367p din 1 aprilie 2022 cu privire la preavizarea salariatului despre concediere în legătură cu reducerea numărului/statelor de personal, cât și a ordinului nr. 651p din 6 iunie 2022 cu privire la încetarea contractului individual de muncă, în legătură cu reducerea numărului/statelor de personal, ambele ordine fiind emise de către Agenția Servicii Publice, restabilirea în funcție, încasarea salariului restant, a compensației legale și a prejudiciului moral.

În motivarea cererii de chemare în judecată a indicat că, până la încetarea raporturilor de muncă, a ocupat funcția de șef-adjunct al Departamentului înregistrare și licențiere a unităților de drept din cadrul Agenției Servicii Publice.
Menționează că, Agenția Servicii Publice este o instituție publică instituită conform Hotărârii de Guvern nr. 314 din 22 mai 2017 privind constituirea Agenției Servicii Publice. Astfel, ***** nu a deținut statut de funcționar public, or, funcția deținută în cadrul Agenției Servicii Publice, în calitate de instituție publică, nu este inclusă în Clasificatorul unic al funcțiilor publice aprobat prin Legea nr. 155 din 21

iulie 2011 pentru aprobarea Clasificatorului unic al funcțiilor publice, drept urmare instanța de judecată competentă pentru soluționarea litigiului de muncă, este instanța de judecată de drept comun.
Indică că, a făcut cunoștință cu ordinul nr. 367P, la 1 aprilie 2022, termenul de contestare de 3 (trei) luni, urmând să expire la 2 iulie 2022. Similar, cu ordinul nr. 651p, ***** a făcut cunoștință la 6 iunie 2022, termenul de contestare de 3 (trei) luni, urmând să expire la 7 septembrie 2022.
Consideră că, ordinele contestate sunt arbitrare, ilegale și neîntemeiate, fiind emise în lipsa unui suport probatoriu și cu încălcarea tuturor procedurilor prevăzute de lege.
Indică că, urmare a reorganizării care a fost efectuată de către Agenția Servicii Publice, cu încălcarea procedurii prevăzute de lege, ***** a fost eliberat în mod ilegal din funcția deținută, fără a fi respectate garanțiile prevăzute de lege în astfel de situații.
Punctează că, procedura de modificare a statelor de personal inițiată prin ordinul pârâtului cu nr. 294 din 31 martie 2022, reprezintă un mecanism deghizat de concediere a persoanelor incomode, care au fost angajate anterior în cadrul instituției publice, până la venirea administrației noi.
Subsecvent anulării ordinelor contestate, s-a solicitat să fie dispusă restabilirea lui ***** în funcția deținută anterior.
Subliniază că, pârâtul în calitatea sa de angajator, urmează să prezinte probe și să argumenteze că, concedierea lui ***** s-a realizat în conformitate cu cerințele legale.
În eventualitatea anulării ordinului de concediere, să dispună încasarea salariului restant, cuprins în perioada dintre data eliberării și până la ziua pronunțării dispozitivului hotărârii.
Totodată a comunicat că, odată cu concedierea ilegală, pârâtul reține în mod neîntemeiat și din propria culpă, salariul cuvenit lui *****, cel dintâi urmează să asigure plata compensației legale, pentru salariu reținut, pentru întreaga perioadă, cuprinsă între 6 iunie 2022 și până la pronunțarea dispozitivului hotărârii.
Solicită admiterea cererii de chemare în judecată, anularea ordinului nr. 367p din 1 aprilie 2022 cu privire la preavizarea salariatului despre concediere în legătură cu reducerea numărului/statelor de personal, anularea ordinului nr. 651p din 6 iunie 2022 cu privire la încetarea contractului individual de muncă, în legătură cu reducerea numărului/statelor de personal restabilirea lui *****, în funcția de șef-adjunct al Departamentului înregistrare și licențiere a unităților de drept din cadrul Agenției Servicii Publice, încasarea din contul Agenției Servicii Publice, în beneficiul lui *****, a salariului restant pentru absența forțată de la serviciu, începând cu data eliberării – 6 iunie 2022 și până la data pronunțării dispozitivului hotărârii instanței de judecată, încasarea din contul Agenției Servicii Publice, în

beneficiul lui *****, a compensației legale, începând cu data eliberării – 6 iunie 2022 și până la data pronunțării dispozitivului hotărârii instanței de judecată, încasarea din contul Agenției Servicii Publice, în beneficiul lui *****, a prejudiciului moral în mărime de 100.000,00 lei.
Prin cererile de concretizare depuse de avocatul Adrian Grosu, în interesele reclamantului *****, s-a solicitat anularea ordinului nr. 651p din 6 iunie 2022 cu privire la încetarea contractului individual de muncă, în legătură cu reducerea numărului/statelor de personal, restabilirea lui *****, în funcția de șef-adjunct al Departamentului înregistrare și licențiere a unităților de drept din cadrul Agenției Servicii Publice, încasarea din contul Agenției Servicii Publice, în beneficiul lui *****, a salariului restant în mărime de 613.299,83 lei, încasarea din contul Agenției Servicii Publice, în beneficiul lui *****, a compensației legale, în sumă de 488.293,33 lei, încasarea din contul Agenției Servicii Publice, în beneficiul lui *****, a prejudiciului moral în mărime de 100.000,00 lei

Poziția instanței de fond:

2. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 20 iunie 2024, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de *****.

Solicitarea apelantului:

3. Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, în termenul legal, apelantul *****, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 20 iunie 2024, solicitând admiterea cererii de apel, casarea hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi decizii de admitere integrală a cererii de chemare în judecată.

Argumentele părților:

4. În motivarea apelului a indicat că nu este de acord cu hotărârea instanței de fond, o consideră ca fiind neîntemeiată și pasibilă de a fi casată.

Suplimentar la cele menționate în cererea de chemare în judecată, pe care le susține integral și în cererea de apel, menționează că concedierea sa, a fost efectuată în mod ilegal, cu încălcarea procedurii prevăzute de lege și fără respectarea garanțiilor legale în caz de reorganizare.
Indică că reducerea statelor de personal a fost precedată de hărțuire la locul de muncă, culminând cu eliberarea sa din serviciu.
Subliniază că în perioada anterioară concedierii, apelantul a fost supus unei hărțuiri prin retrogradare succesivă în funcții inferioare, fiindu-i impuse transferuri sub presiunea noii administrații și fără acordul său prealabil.

Evidențiază că Ordinul Agenției Servicii Publice privind modificarea statelor de personal nu conține nicio motivare juridică sau economică menită să justifice reorganizarea și concedierea.
Relatează că reorganizarea a fost una fictivă, întrucât numărul total de funcții din departament a rămas același înainte și după reorganizare, singurul scop fiind înlăturarea apelantului.
Menționează că intimatul a încălcat obligația de informare prealabilă a salariaților cu 30 de zile înainte de începerea termenului de preaviz, conform prevederilor legale.
Indică că proba prezentată de intimat (Scrisoarea nr. 01/6941) este neconcludentă, falsificată și nu a fost înregistrată corespunzător conform normelor privind ținerea lucrărilor de secretariat.
Subliniază că intimatul a omis să reducă în primul rând funcțiile vacante și cele deținute prin cumul, încălcând prevederile Codului muncii referitoare la ordinea reducerii statelor de personal.
Evidențiază că funcția „nou-creată”, atribuită lui Nicolae Boldeș, a fost trucată prin cerințe de calificare adaptate ulterior, iar apelantului i s-a refuzat în mod nejustificat numirea în această funcție, deși deținea o calificare superioară și o vastă experiență.
Prin urmare solicită admiterea cererii de apel, casarea hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi decizii de admitere integrală a cererii de chemare în judecată.

5. În şedinţa instanței de apel, avocatul Adrian Grosu, ce acționează în interesele apelantului *****, a solicitat admiterea cererii de apel, cu motivele de fapt și de drept invocate în instrumentul de atac.

Intimata Agenția Servicii Publice, reprezentată de Radu Cherdivară, în ședința instanței de apel, a solicitat respingerea cererii de apel, cu menținerea în vigoare a hotărârii instanței de fond.
Intervenient accesoriu Nicolae Boldeș, fiind legal citat, în ședința instanței de apel, nu s-a prezentat și nu a invocat careva motive.
Prin urmare, a fost dispusă examinarea cererii de apel în lipsa participanților la proces care nu s-au prezentat, or, în conformitate cu prevederile art. 379 alin. (2) din Codul de procedură civilă, neprezentarea în ședința de judecată a apelantului sau a intimatului, a reprezentanților acestora, precum şi a unui alt participant la proces, citați legal despre locul, data şi ora şedinţei, nu împiedică judecarea apelului.

Aprecierea instanţei de apel:

6. Audiind participanții prezenți la proces, analizând şi studiind materialele cauzei, Colegiul atestă că apelul este drept neîntemeiat şi care urmează a fi respins din următoarele motive.

7. În conformitate cu art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel, apelantul respectând acest termen.
8. În conformitate cu art. 385 lit. a) din Codul de procedură civilă, instanţa de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul şi să menţină hotărârea primei instanţe.
9. Colegiul judiciar consideră necesar să menționeze că nu va formula un răspuns detaliat pentru fiecare argument al apelantului, ci va analiza doar motivele decisive pentru soluţionarea prezentei cauze (*a se vedea cauza Garda Ruiz vs Spania (Marea Cameră), 21 ianuarie 1999, parag. 26; Moreira Ferreira vs Portugalia (nr. 2) (Marea Cameră); 11 iulie 2017, parag. 84, 98*).
10. Conform prevederilor art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.
11. Articolul 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, statuează că instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectual, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.
12. În temeiul art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.
13. Din conținutul celor relatate Colegiul reține că sarcina instanţei de apel derivă reieșind din dispozițiile art. 373 alin. (1), (2), (5) din Codul de procedură civilă, în condițiile în care instanţa de fond a soluționat fondul cauzei, cu expunerea argumentelor în vederea admiterii sau respingerii acţiunii în raport cu concluziile reţinute de către aceasta.
14. Colegiul Civil reține că instanţa de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, reţinându-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligaţia să examineze efectiv problemele esenţiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însuşirea motivelor instanţei inferioare. (*Hiro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 9 decembrie 1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29 mai 1997 §43*).
15. Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde

cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce iau fost prezentate.

16. Instanţa de apel menționează că, art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justițiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligației instanţelor de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanţelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanţie pentru justiţiabili, în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.
17. În opinia Colegiului, prima instanță a ținut cont de aceste deziderate și a adoptat o hotărâre bazată pe fundament temeinic și materialul probator administrat.
18. Colegiul constată că, prima instanţa a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanţele importante pentru soluționarea cauzei au fost stabilite şi elucidate pe deplin, probelor prezentate a dat apreciere completă, obiectivă şi sub toate aspectele, iar hotărârea este legală şi întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor şi intereselor legale a participanților la proces.
19. Colegiul remarcă că, în urma examinării materialelor cauzei prin prisma motivelor invocate în cererea de apel, a normelor de drept aplicabile și a probelor administrate, prima instanță a stabilit în mod corect circumstanțele de fapt relevante pentru soluționarea litigiului și a ajuns la concluzia privind netemeinicia cererii de chemare în judecată depusă de *****.
20. În acest sens, Colegiul reține că instanța de fond a stabilit în mod corect circumstanțele esențiale ale cauzei, a determinat natura raporturilor juridice dintre părți și a aplicat corespunzător normele de drept material incidente raportului litigios, concluziile acesteia fiind susținute de materialul probator administrat și cercetat în cadrul examinării cauzei.
21. Colegiul subliniază că obiectul prezentului litigiu îl constituie verificarea legalității concedierii apelantului *****, dispusă în temeiul art. 86 alin. (1) lit. c) din Codul muncii, în legătură cu reducerea numărului sau a statelor de personal, respectiv verificarea respectării de către angajator a garanțiilor și procedurii instituite de legislația muncii pentru această modalitate de încetare a raporturilor de muncă.
22. Din perspectiva cadrului normativ aplicabil, Colegiul judiciar reține că reducerea numărului sau a statelor de personal reprezintă un temei legal distinct de încetare a contractului individual de muncă, a cărui aplicare presupune respectarea condițiilor prevăzute de art. 88 și art. 184 din Codul

muncii. Totodată, angajatorul dispune de prerogativa organizării și reorganizării activității unității, inclusiv prin modificarea structurii organizatorice și a statelor de personal, în funcție de necesitățile funcționale și administrative ale acesteia, cu condiția respectării drepturilor și garanțiilor legale ale salariaților afectați.

23. În această ordine de idei, Colegiul judiciar apreciază că instanța de fond just a reținut că raporturile de muncă dintre ***** și Agenția Servicii Publice au fost guvernate de contractul individual de muncă nr. 2854/17 din 23 august 2017 și acordurile suplimentare încheiate ulterior, prin care funcția ocupată de acesta a fost modificată succesiv, ultima funcție deținută fiind cea de șef-adjunct al Departamentului înregistrare și licențiere a unităților de drept.
24. Or, această circumstanță este relevantă pentru soluționarea litigiului, întrucât legalitatea concedierii urmează a fi apreciată prin raportare la funcția efectiv deținută de salariat la momentul reorganizării și la măsurile întreprinse de angajator în vederea respectării garanțiilor instituite de Codul muncii.
25. Colegiul constată că, prin ordinul Agenției Servicii Publice nr. 294 din 31 martie 2022, s-a dispus modificarea statelor de personal ale instituției, fiind operate reduceri și, concomitent, create noi funcții. Potrivit anexelor la ordinul respectiv, au fost reduse 24 de funcții, fiind create 21 de funcții de funcționari și 2 funcții de specialiști.
26. În aceste condiții, Colegiul civil consideră că instanța de fond corect a conchis asupra existenței unei reorganizări efective a structurii instituției, materializată prin modificarea statelor de personal, iar nu doar printr-o simplă schimbare formală a denumirii unor funcții. Faptul că, în cadrul reorganizării, au fost constituite și funcții noi nu este, prin sine, de natură să demonstreze caracterul fictiv al reducerii, atât timp cât modificările operate au vizat structura organizatorică a instituției și au determinat suprimarea unor funcții anterior existente.
27. Instanța de apel nu poate reține argumentul apelantului potrivit căruia reorganizarea ar fi fost una fictivă, având drept unic scop înlăturarea sa din cadrul instituției. Or, o asemenea susținere, pentru a putea fundamenta concluzia caracterului abuziv al măsurii dispuse de angajator, urma să fie confirmată prin probe pertinente și concludente, din care să rezulte că reducerea funcției nu a avut o justificare organizatorică reală și că modificările operate au urmărit, în realitate, doar încetarea raporturilor de muncă cu apelantul.
28. În acest sens, simpla împrejurare că numărul total al funcțiilor din cadrul departamentului ar fi rămas neschimbat, aspect invocat de apelant, nu conduce automat la concluzia inexistenței unei reduceri legale a statelor de personal. Ceea ce prezintă relevanță juridică este dacă funcția concretă

ocupată de salariat a fost efectiv suprimată din noua structură organizatorică și dacă angajatorul a respectat procedura legală aferentă acestei măsuri.

29. Sub acest aspect, Colegiul judiciar reține că instanța de fond corect a apreciat că Agenția Servicii Publice, în calitatea sa de angajator, este în drept să-și organizeze și să-și optimizeze activitatea, inclusiv prin modificarea structurii organizatorice și a statelor de personal, în vederea asigurării îndeplinirii eficiente a atribuțiilor și funcțiilor stabilite prin Statutul instituției, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 314/2017.
30. Colegiul accentuează că instanța de judecată nu este chemată să substituie angajatorul în aprecierea oportunității măsurilor administrative și organizatorice adoptate, ci să verifice dacă acestea au fost realizate în condițiile legii, dacă reducerea funcției a fost una reală și dacă, în procesul disponibilizării, au fost respectate garanțiile prevăzute de legislația muncii.
31. Prin urmare, faptul că apelantul nu este de acord cu rațiunile reorganizării sau consideră că aceasta nu a fost necesară nu constituie, în sine, un temei suficient pentru anularea ordinului de concediere, în lipsa demonstrării unor încălcări concrete ale normelor legale aplicabile.
32. Cu referire la critica apelantului privind lipsa motivării juridice sau economice a ordinului nr. 294 din 31 martie 2022, Colegiul reține că instanța de fond just a apreciat că actul respectiv a fost emis în contextul optimizării structurii Agenției Servicii Publice, având drept obiect modificarea statelor de personal ale instituției, cu identificarea expresă a funcțiilor care urmau să fie reduse și a celor nou-create.
33. În acest sens, Colegiul menționează că art. 88 alin. (1) lit. a) din Codul muncii impune angajatorului obligația de a emite un act motivat din punct de vedere juridic sau economic cu privire la reducerea numărului sau a statelor de personal. Respectarea acestei obligații urmează a fi verificată prin examinarea conținutului actului emis, a circumstanțelor care au determinat reorganizarea și a efectelor produse asupra structurii organizatorice a unității.
34. Or, din materialele cauzei rezultă că modificările operate prin ordinul nr. 294 din 31 martie 2022 au vizat atât reducerea unor funcții existente, cât și crearea unor funcții noi, în cadrul procesului de optimizare a structurii instituției. În lipsa unor probe care să demonstreze caracterul pur formal al acestor modificări ori inexistența reducerii funcției ocupate de apelant, Colegiul nu identifică temei pentru a considera că ordinul respectiv a fost emis cu încălcarea cerințelor legale.
35. În ceea ce privește pretinsa nerespectare a procedurii de informare și preavizare, Colegiul judiciar reține că, potrivit art. 184 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, în cazul reducerii numărului sau a statelor de personal, salariatul urmează să fie preavizat cu două luni înainte de concediere.

36. Din actele cauzei rezultă că, la 1 aprilie 2022, Agenția Servicii Publice a emis ordinul nr. 367p privind preavizarea apelantului ***** despre intenția de încetare a contractului individual de muncă în legătură cu reducerea numărului sau a statelor de personal, act care i-a fost adus la cunoștință sub semnătură la aceeași dată.
37. Respectiv, Colegiul constată că instanța de fond corect a reținut respectarea termenului legal de preavizare, în condițiile în care între data comunicării ordinului de preavizare, 1 aprilie 2022, și data încetării raporturilor de muncă, 6 iunie 2022, a fost asigurat intervalul de timp prevăzut de art. 184 din Codul muncii.
38. Totodată, Colegiul judiciar relevă că apelantul nu a prezentat probe care să răstoarne concluzia primei instanțe cu privire la comunicarea efectivă a ordinului de preavizare, semnătura acestuia aplicată pe actul respectiv confirmând luarea la cunoștință despre măsura preconizată de angajator.
39. În ceea ce privește argumentul referitor la pretinsa încălcare a obligației de informare prealabilă a salariaților cu 30 de zile înainte de începerea termenului de preaviz, Colegiul consideră necesar să menționeze că legalitatea concedierii în temeiul reducerii statelor de personal trebuie verificată prin raportare la condițiile expres prevăzute de Codul muncii pentru această modalitate de încetare a raporturilor de muncă. Or, apelantul nu a demonstrat în ce măsură pretinsa nerespectare a termenului invocat ar fi determinat încălcarea unei garanții legale concrete instituite în beneficiul său și nici nu a prezentat probe care să infirme respectarea procedurii de preavizare constatate de prima instanță.
40. Un alt aspect important îl constituie respectarea obligației angajatorului de a propune salariatului un alt loc de muncă vacant în cadrul unității, în condițiile art. 88 alin. (1) lit. c) din Codul muncii.
41. Sub acest aspect, Colegiul constată că instanța de fond just a reținut că, odată cu preavizarea, Agenția Servicii Publice i-a propus apelantului 59 de funcții vacante, propunere consemnată în anexa la ordinul nr. 367p din 1 aprilie 2022. Apelantul a confirmat primirea exemplarului respectiv, fără a comunica acceptarea vreuneia dintre funcțiile propuse.
42. Prin urmare, angajatorul și-a executat obligația legală de a informa salariatul despre existența locurilor de muncă vacante și de a-i oferi posibilitatea continuării raporturilor de muncă în cadrul instituției, în condițiile întrunirii cerințelor necesare pentru ocuparea funcțiilor respective.
43. Colegiul subliniază că obligația angajatorului prevăzută de art. 88 alin. (1) lit. c) din Codul muncii este una de diligență, constând în oferirea locurilor de muncă vacante existente și compatibile cu cerințele funcțiilor respective, iar nu în garantarea menținerii salariatului în cadrul instituției prin crearea unei

funcții distincte sau prin modificarea condițiilor de ocupare a funcțiilor existente.

44. Cu referire la argumentul apelantului potrivit căruia angajatorul ar fi omis să reducă, în primul rând, funcțiile vacante și cele deținute prin cumul, Colegiul reține că art. 88 alin. (1) lit. d) și e) din Codul muncii stabilește expres obligația angajatorului de a reduce, cu prioritate, locurile de muncă vacante și de a desface, în primul rând, contractele individuale de muncă ale salariaților angajați prin cumul.
45. În acest sens, instanța de fond corect a reținut, în baza adeverinței nr. 01/7085 din 7 octombrie 2022, că în perioada 1 ianuarie – 7 octombrie 2022, în cadrul Departamentului înregistrare a unităților de drept, nu au existat funcții ocupate prin cumul. Prin urmare, sub aspectul obligației de desfacere prioritară a contractelor individuale de muncă ale salariaților angajați prin cumul, nu se atestă o încălcare imputabilă angajatorului.
46. Totodată, în ceea ce privește reducerea funcțiilor vacante, Colegiul reține că apelantul nu a individualizat funcțiile vacante care, potrivit susținerilor sale, urmau să fie reduse cu prioritate și nici nu a demonstrat că acestea erau funcții din aceeași structură organizatorică sau că menținerea lor a afectat în mod direct legalitatea reducerii funcției sale. Simpla invocare a nerespectării acestei obligații, fără identificarea circumstanțelor concrete care ar confirma încălcarea ei, nu poate constitui un temei suficient pentru anularea ordinului de concediere.
47. În aceeași ordine de idei, Colegiul judiciar consideră relevant faptul că, potrivit materialelor cauzei, ambele funcții de șef-adjunct departament existente anterior au fost reduse, ceea ce confirmă că măsura organizatorică nu a vizat exclusiv funcția ocupată de *****.
48. Cu privire la critica referitoare la funcția nou-creată de șef-adjunct al Departamentului înregistrare a unităților de drept, propusă lui Nicolae Boldeș, Colegiul constată că instanța de fond just a reținut diferențele dintre atribuțiile și specificul funcției respective și experiența profesională a celor doi salariați.
49. Astfel, din circumstanțele stabilite de prima instanță rezultă că funcția nou-creată viza domeniul înregistrării unităților de drept, iar Nicolae Boldeș deținea calificare juridică și experiență profesională mai vastă în domeniul înregistrării de stat. În schimb, activitatea profesională a apelantului ***** în cadrul Agenției Servicii Publice și al Camerei de Licențiere a fost preponderent orientată spre domeniul licențierii, acesta neavând calificarea juridică deținută de intervenientul accesoriu.
50. În aceste condiții, Colegiul judiciar apreciază că simpla împrejurare că apelantul deținea o experiență profesională îndelungată în cadrul instituției sau considera că are o calificare superioară nu este suficientă pentru a

demonstra că trebuia numit în funcția nou-creată. Or, aprecierea corespunderii unui salariat cerințelor unei funcții presupune examinarea ansamblului criteriilor de calificare, experiență și competență profesională relevante pentru atribuțiile concrete ale acesteia.

51. Totodată, Colegiul judiciar reține că dreptul preferențial reglementat de art. 183 alin. (1) din Codul muncii operează în condițiile reducerii numărului de salariați și presupune compararea calificării și productivității muncii salariaților care ocupă funcții comparabile și se află în situații juridice susceptibile de comparație. Această normă nu instituie un drept automat al salariatului concediat de a ocupa orice funcție nou-creată în cadrul unității, independent de cerințele profesionale și de specificul atribuțiilor acesteia.
52. Prin urmare, Colegiul consideră că instanța de fond corect a apreciat că desemnarea lui Nicolae Boldeș pentru ocuparea funcției nou-create nu demonstrează, prin sine, caracterul ilegal al reorganizării sau al concedierii apelantului, în condițiile în care cei doi salariați nu se aflau într-o situație profesională identică, iar funcția respectivă presupunea competențe și experiență specifice domeniului înregistrării de stat.
53. Referitor la invocarea de către apelant a pretinsei falsificări și a caracterului neconcludent al Scrisorii nr. 01/6941, Colegiul reține că asemenea acuzații urmează să fie susținute prin probe concrete, apte să pună la îndoială autenticitatea înscrisului sau veridicitatea informațiilor pe care acesta le conține. Simpla exprimare a suspiciunilor cu privire la modul de întocmire ori înregistrare a unui document nu este suficientă pentru a înlătura forța probantă a acestuia.
54. Or, apelantul nu a demonstrat, prin probe pertinente și concludente, existența unor intervenții neautorizate asupra înscrisului, a unor neconcordanțe care să îi afecteze autenticitatea sau a unor împrejurări concrete care să justifice înlăturarea acestuia din ansamblul probator. În aceste condiții, critica respectivă nu poate fi reținută ca temei pentru casarea hotărârii primei instanțe.
55. În ceea ce privește argumentele apelantului referitoare la pretinsa hărțuire la locul de muncă, manifestată prin transferuri succesive în funcții inferioare și exercitarea unor presiuni din partea noii administrații, Colegiul constată că aceste susțineri nu sunt suficiente, în lipsa unor probe care să demonstreze caracterul nelegal al măsurilor respective și legătura cauzală dintre acestea și concedierea dispusă prin ordinul nr. 651p din 6 iunie 2022.
56. Din materialele cauzei rezultă că modificările funcției ocupate de ***** în perioadele anterioare au fost realizate prin acorduri suplimentare la contractul individual de muncă, inclusiv prin acordul suplimentar nr. 2854/17/4 din 21 august 2021, în temeiul căruia acesta a fost numit în funcția de șef-adjunct

departament. În lipsa unor probe care să demonstreze că respectivele acorduri au fost încheiate prin constrângere sau cu încălcarea condițiilor legale, nu poate fi reținută concluzia că modificările raporturilor de muncă au avut un caracter abuziv.

57. Colegiul menționează că existența unui conflict profesional sau nemulțumirea salariatului față de anumite decizii manageriale nu echivalează, prin sine, cu o hărțuire la locul de muncă și nici nu demonstrează caracterul nelegal al unei concedieri ulterioare. Pentru a putea produce efecte juridice asupra soluționării prezentului litigiu, aceste circumstanțe urmau să fie probate și corelate în mod direct cu încălcarea garanțiilor legale aferente concedierii.
58. În altă ordine de idei, Colegiul reține că, prin scrisoarea nr. 01/3560 din 24 mai 2022, Agenția Servicii Publice s-a adresat organului sindical în vederea obținerii opiniei consultative privind concedierea apelantului, iar prin avizul consultativ nr. 79 din 30 mai 2022, organul sindical și-a exprimat dezacordul față de concedierea acestuia.
59. Sub acest aspect, Colegiul consideră necesar să menționeze că dezacordul exprimat de organul sindical constituie o opinie consultativă, care urmează a fi examinată de angajator în cadrul procedurii de concediere, fără ca aceasta să reprezinte, prin sine, un impediment absolut la încetarea raporturilor de muncă. Or, din materialele cauzei rezultă că angajatorul a solicitat opinia organului sindical, respectând astfel obligația procedurală prevăzută de art. 88 alin. (1) lit. h) din Codul muncii.
60. Prin urmare, simplul fapt că organul sindical nu a susținut concedierea apelantului nu atrage automat nelegalitatea ordinului emis ulterior, atât timp cât obligația de consultare a fost respectată și nu s-a demonstrat existența unei interdicții legale de concediere aplicabile în speță.
61. În contextul celor expuse, Colegiul civil constată că instanța de fond corect a reținut că Agenția Servicii Publice a întreprins măsurile necesare pentru respectarea garanțiilor prevăzute de legislația muncii, inclusiv prin emiterea ordinului de reorganizare, preavizarea salariatului în termenul legal, propunerea locurilor de muncă vacante, acordarea unei zile lucrătoare pe săptămână pentru căutarea unui alt loc de muncă, cu menținerea salariului mediu, precum și solicitarea opiniei consultative a organului sindical.
62. Totodată, Colegiul reține că ordinul nr. 651p din 6 iunie 2022 privind încetarea contractului individual de muncă a fost emis după expirarea termenului legal de preavizare, cu indicarea temeiului juridic al concedierii, respectiv reducerea numărului sau a statelor de personal, în conformitate cu art. 86 alin. (1) lit. c) din Codul muncii.
63. Astfel, raportând circumstanțele de fapt stabilite în cauză la dispozițiile art. 86 alin. (1) lit. c), art. 88 și art. 184 din Codul muncii, Colegiul ajunge la

concluzia că prima instanță just a reținut respectarea de către angajator a condițiilor legale privind concedierea apelantului, iar argumentele invocate în cererea de apel nu sunt de natură să răstoarne concluziile acesteia.

64. Colegiul subliniază că legalitatea concedierii nu poate fi infirmată doar prin invocarea unor circumstanțe de fapt care exprimă dezacordul salariatului față de reorganizarea instituției sau față de deciziile manageriale adoptate de angajator. Este necesar ca pretinsele încălcări să fie demonstrate prin probe și să prezinte relevanță juridică pentru validitatea măsurii de concediere, condiții care nu se regăsesc în speță.
65. În ceea ce privește sarcina probațiunii, Colegiul reține că aceasta urmează a fi examinată prin prisma art. 118 și art. 130 din Codul de procedură civilă, în coroborare cu obligațiile speciale ale angajatorului prevăzute de legislația muncii. În speță, Agenția Servicii Publice a prezentat înscrisurile care confirmă adoptarea măsurii de reorganizare, reducerea funcției ocupate de apelant, comunicarea preavizului, propunerea locurilor de muncă vacante și emiterea ordinului de încetare a raporturilor de muncă. În același timp, apelantul nu a prezentat probe apte să infirme veridicitatea acestor înscrisuri ori să demonstreze nerespectarea condițiilor legale de concediere.
66. Prin urmare, Colegiul civil apreciază că instanța de fond a examinat în mod corespunzător probatoriul administrat, a stabilit circumstanțele relevante pentru soluționarea litigiului și a oferit o apreciere judicioasă argumentelor ambelor părți, ajungând în mod întemeiat la concluzia privind netemeinicia pretenției de anulare a ordinului nr. 651p din 6 iunie 2022.
67. În continuare, Colegiul reține că pretențiile privind restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă, a compensației legale și a prejudiciului moral au un caracter accesoriu față de pretenția principală privind anularea ordinului de concediere.
68. Or, în condițiile în care legalitatea ordinului de încetare a contractului individual de muncă a fost confirmată, iar apelantul nu a demonstrat caracterul ilegal al concedierii, nu există temei juridic pentru dispunerea restabilirii acestuia în funcția deținută anterior, în sensul art. 90 din Codul muncii.
69. În aceeași ordine de idei, pretenția privind încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă nu poate fi admisă în lipsa constatării unei concedieri ilegale, întrucât despăgubirea respectivă reprezintă o consecință juridică a anulării concedierii și a restabilirii salariatului în funcție.
70. Cu referire la solicitarea privind încasarea compensației legale în mărime de 488.293,33 lei, Colegiul constată că apelantul nu a demonstrat existența condițiilor legale care ar justifica acordarea acesteia, iar în lipsa constatării unei încălcări imputabile angajatorului în ceea ce privește plata drepturilor

salariale, pretenția respectivă nu poate fi admisă.

71. Totodată, în ceea ce privește prejudiciul moral solicitat în mărime de 100.000 lei, Colegiul reține că acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul moral presupune constatarea unei încălcări a drepturilor salariatului și existența unui prejudiciu aflat în legătură de cauzalitate cu fapta imputată angajatorului. În speță, odată ce nu a fost constatată ilegalitatea concedierii și nici o altă faptă ilicită imputabilă intimatei, nu sunt întrunite condițiile necesare pentru angajarea răspunderii acesteia sub aspectul prejudiciului moral.
72. În consecință, Colegiul consideră că instanța de fond corect a conchis asupra netemeiniciei pretențiilor accesorii, acestea urmând soarta pretenției principale, în condițiile în care temeiul juridic invocat pentru acordarea lor nu a fost demonstrat.
73. În concluzie, Colegiul constată că prima instanță a elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, a apreciat probele în ansamblul și interconexiunea lor, a determinat corect raportul juridic dintre părți și a aplicat corespunzător normele de drept material incidente. Argumentele invocate în cererea de apel reprezintă, în esență, o reiterare a susținerilor expuse în fața primei instanțe și exprimă dezacordul apelantului cu soluția adoptată, fără a demonstra existența unor erori de fapt sau de drept care ar justifica casarea hotărârii contestate.
74. Colegiul civil reiterează că instanța de apel nu poate dispune casarea unei hotărâri judecătorești în baza unor simple afirmații sau aprecieri subiective ale părții nemulțumite de soluția pronunțată, ci doar în măsura în care sunt identificate și demonstrate erori relevante în stabilirea circumstanțelor de fapt, aprecierea probelor sau aplicarea normelor de drept material ori procedural.
75. Prin urmare, Colegiul concluzionează că instanța de fond a stabilit corect circumstanțele relevante ale cauzei, a apreciat corespunzător probele administrate și a aplicat just normele de drept material incidente, iar motivele de apel nu infirmă legalitatea și temeinicia hotărârii atacate.
76. În așa împrejurări, Colegiul reiterează că, concluziile primei instanțe sunt întemeiate şi legale, în concordanță cu prevederile art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea urmează a fi menținută cu respingerea cererii de apel, ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile articolelor 385 lit. a), 389-390 din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,-

D E C I D E :

Se respinge, din lipsă de temei, apelul declarat de apelantul *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 20 iunie 2024.

Decizia este definitivă, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul: Ana Panov

Judecătorii: Svetlana Vîșcu

Elena Bolocan